

✻ DE STER. ✻

Half-Maandelijksch Tijdschrift van de Heiligen
der laatste Dagen.

(OPGERICHT IN 1896.)

Wanneer zij dan tot u lieden zeggen zullen: Vraagt de waarzeggers en duivels-kunstenaars, die daar piepen, en binnen 'smonds mompelen; zoo zegt: Zal niet een volk zijnen God vragen? zal men voor de levenden de dooden vragen? Tot de wet en tot de getuigenis! zoo zij niet spreken naar dit woord, het zal zijn dat zij geen dageraad zullen hebben.

JESAJA 8 : 19, 20.

No. 11.	1 Juni 1905.	10de Jaargang.
---------	--------------	----------------

REDEVOERING,

door President JOSEPH F. SMITH gehouden in de 75ste jaarlijksche
Conferentie, in den Tabernakel te Salt Lake City,
6 April 1905.

Mijne broederen en zusteren: Het is mij werkelijk een groote vol-
doening en een groot genoegen, deze ontzaglijke vergadering van Heiligen
der Laatste dagen te zien, hier vergaderd op den openingsdag van onze
vijf-en-zeventigste jaarlijksche conferentie. Het doet mij genoegen u te
zien en met u te vergaderen; en met de zegeningen des Heeren en den
leidenden invloed van Zijn Heiligen Geest vertrouw ik dat de mij op
dit oogenblik verschaftte gelegenheid, om een korten tijd tot u te speken,
mij eveneens genoegen doen zal. Ik gevoel mij ten zeerste afhankelijk van
de inblazingen van den Geest op mijn gemoed. Mogelijk denkt gij dat
het vreemd is als ik zeg dat ik geen oogenblikje gehad heb om te denken
over hetgeen ik hedenmorgen tot u zeggen zal. Ik sta volkomen onvoor-
bereid voor u. Ik geloof dat ik tot u zeggen kan met alle overtuiging,
dat, zoover mijne kennis reikt, de Heiligen der Laatste Dagen hier in de
bergstreken en het aangrenzende land, en zoover ik weet door de gansche
wereld heen, zich in een voortreffelijken geestelijken toestand bevinden.
Ik geloof dat de Heiligen der Laatste Dagen heden evenveel van dien
echten geest van hun' godsdienst genieten als zij ooit genoten hebben.
Ik geloof, er is zooveel eenheid onder ons volk over de lengte en
breedte des lands, als er ooit in de Kerk bestaan heeft. Ik geloof dat
ik met overtuiging zeggen kan, dat er even weinig plaatselijke moeilik-
heden en troebelen onder het volk zijn, die aangebracht worden voor
de Kerkelijke hoven, voor de Bisschoppen en voor den Hoogen Raad als

ik ooit te voren geweten heb, zoover mijn herinnering en kennis strekt. Wij zijn misschien nooit vrij van kleine misbegrippen onder burens en leden van de Kerk, en vaak gebeurt het dat deze kleine misbegrippen onder broeders en zusters ontstaande, voor de leeraars en misschien voor de Bisschoppen gebracht worden ter berechting en verzoening, maar ik geloof dat ik veilig zeggen kan, en dat het volgens de waarheid zijn zal, dat er volgens mijn beste kennis, zoover mijn geheugen strekt, nimmer minder van deze kleine misbegrippen en moeilijkheden waren dan heden. Inderdaad kan ik zeggen dat in vervlogen jaren veel meer over misbegrippen gesproken werd dan nu het geval is.

HET VOLK IS TEVREDEN.

Ik geloof dat er een gevoel van algemeene tevredenheid heerscht onder de Heiligen der Laatste Dagen, en een gevoel van bevrediging in hunne gemoederen en in hunne harten met betrekking tot de goddelijke zending van den Profet Joseph Smith en tot de groote goddelijkheid en verzoening van onzen Heer en Zaligmaker Jezus Christus. Met andere woorden, ik geloof dat de Heiligen der Laatste Dagen heden even zoo toegewijd en vurig en standvastig in hunne overtuiging van de waarheid en in hunne kennis van de waarheid zijn, als zij ooit geweest zijn in eenige periode van de geschiedenis der Kerk sedert het begin tot vandaag toe. Ik geloof dat deze opgaven geschraagd en bevestigd kunnen worden door de presideerende autoriteiten van de Kerk over de lengte en breedte des lands. Wij hebben deze broederen hier vóór ons — ringpresidenten en hunne raadgevers, de Bisschoppen en hunne raadgevers en de presidenten van onze onderscheidene zendingen; en ik ben volkomen overtuigd dat zij, één en allemaal, de opgaven die ik gedaan heb met betrekking tot den tegenwoordigen toestand der Kerk, desgevraagd zullen bevestigen.

WELVAART HEERSCHT.

Niet alleen is dit het geval, maar ik geloof dat er nooit een tijd geweest is dat de financiële, de maatschappelijke toestand van de Heiligen der Laatste Dagen beter was en meer aanmoedigend dan tegenwoordig. Ik geloof dat ons volk over het algemeen welvaart geniet en ik ben overtuigd dat er nog grooter welvaart voor hen weggelegd is, die te verkrijgen is door hunne voortdurende getrouwheid voor den Heere. Ik geloof dat de Heere de aarde om hunnentwil zal zegenen, dat Hij de elementen, hen ten goede, zal temperen, dat hij op den arbeid hunner handen en de gedachten van hunnen geest welvaart schenken zal; dat Hij hen leiden zal door de macht van Zijnen Geest in alle waarheid en in het bezit van die maatschappelijke zegeningen, die zoo noodig zijn om een volk gelukkig te maken, tevreden en gezegend in het land. Met betrekking tot deze zaak wil ik zeggen dat wij een zeer nauwkeurige maatstaf hebben, waarmede wij den geestelijken en maatschappelijken toestand der Kerk van Jezus Christus van de Heiligen

der Laatste Dagen kunnen beoordeelen. De verslagen van de Kerk zullen bij het sluiten der bedragen van verleden jaar aantoonen dat de tienden en offeranden van de Heiligen der Laatste Dagen een weinig boven, werkelijk een weinig boven, datgene zijn geweest wat men het gemiddelde zou kunnen noemen. Wij hebben nog één of twee voorspoedige jaren gehad in het verleden, te oordeelen naar dezen maatstaf, de tienden des volks, maar verleden jaar was gelijk en een weinig boven het gemiddelde, niettegenstaande het feit, dat ons volk, gelurende de laatste jaren geleden heeft van een langdurige droogte, waurin hun oogst ingekrompen is, waarin zij in hun veestapels en in hunne kudden veel nadeel ondervonden hebben; en op vele plaatsen is de droogte zoo hevig geweest dat het volk onder de noodzakelijkheid verkeerd heeft, middelen te huren of te leenen om zich van zaaizaad voor dit loopende jaar te verzekeren. Ik wil u zeggen, mijne broederen en zusters, en degenen die over de Kerk presideeren, dat het voor mijn gemoed een zaak van trots en voldoening is, dat de Kerk in staat is degenen te helpen die deze soort van bijstand noodig hebben, en wij zoo gedaan hebben. Zoo iemand zich ontevreden mocht gevoelen op den Beheerder-in-Vertrouwen en zijne raadgevers en verdere helpers, in zake het hulp-verleenen aan de Heiligen der Laatste Dagen in zulke uiterste gevallen als dit, dan weten zij waar zij zich kunnen vervoegen om hunne klachten te maken, en ik zou blij wezen hen te ontmoeten en de kwestie te overwegen. Wij wenschen dat het duidelijk verstaan worde, dat — terwijl de Heere ons bewaart in de positiën welke wij niet gezocht hebben, maar die, door de voorzienigheid Gods, de onze geworden zijn — wij onszelven verantwoordelijk zullen houden voor God en voor Zijn volk om stoffelijke en financiëele hulp te schenken aan het volk van God, in alle opzichten waar wij gevoelen dat het noodig is dit te doen. Ons volk in het zuiden is onfortuinlijk geweest in dat dorre land, dat hunne dammen door vlooden weggespoeld zijn. Gedurende een lange reeks jaren hebben zij droogte gehad, de aarde is droog en gespleten geworden, en toen onlangs de regenstroomen en vlooden kwamen, spoelden ze enkele hunner dammen weg, en het volk richtte hunne kreten tot ons en wij hebben hen geholpen, en wij danken God dat wij hen kunnen helpen, en wat mij aangaat zou het mij genoegen doen zoo ik weten kon dat iedere dollar van de tienden die ik aan de Kerk betaal, slechts gebruikt wordt voor het een of ander goed werk van deze soort, waardoor het volk van God versterkt wordt in het opbouwen van Zion, in het vestigen hunner nederzettingen, en in het staande blijven.

WAAR DE TIENDEN BLIJVEN.

Ter aanvulling hiervan ben ik gelukkig, tot deze vergadering te kunnen zeggen en tot geheel de wereld, zoover als mijn woorden gaan mogen, dat wij zoo vrij geweest zijn — en dat met trots, terwijl wij ons nog steeds trots gevoelen over de gelegenheid die ons is aangeboden

geworden, en over het feit dat wij in staat waren het te doen — hulp te verleenen aan vele onzer zendingen in den vreemde, bij het aankopen en vestigen van zendingshoofdkwartieren en het bouwen van kerken, waarin zij samen kunnen komen om God te dienen, en waarin zij zonder schaamte een vreemdeling kunnen uitnoodigen om zich bij hen te voegen. Wij hebben de tienden des volks voor dit doeleinde gebruikt en wij gelooven dat, wanneer de Kerk verlangt ons tot verantwoording op te roepen voor zaken van deze soort, er een weg is waarlangs zij er kunnen komen, wat geen gerucht en verwarring veroorzaken en, vertrouwd ik, geheel zonder misbegrip geschieden zal. Ik geloof dat wij tot een volkomen goed begrip komen kunnen met betrekking tot deze zaken. Wij zijn eveneens in staat geweest, een tamelijk groote uitgestrektheid land te koopen in Jacksongraafschap, grenzende aan de plek die door den Profeet Joseph Smith gekozen werd voor een tempel, die daar eenmaal gebouwd zou worden; en eenigen van ons volk hebben edelmoedig bijgedragen, speciaal tot het bereiken van dit doeleinde, maar het meeste van de middelen, die ter bereiking van dit doel gebezigd zijn, zijn noodzakelijkerwijs gekozen van het algemeene tiendfonds der Kerk. Door middel hiervan zijn wij in staat geweest nette hoofdkwartieren aan te schaffen voor ons volk in de Noordelijke Staten; wij zijn in staat geweest de zending in de Zuidelijke Staten bij te staan om hoofdkwartieren te verkrijgen; en wij zijn eveneens in staat geweest de Britsche zending bij te staan om een geriefelijk tehuis en hoofdkwartier te verkrijgen, alwaar de „Star”, die zoo vele jaren lang gepubliceerd is geworden, voort kan gaan gepubliceerd te worden ter bevordering van het werk van de Heiligen der Laatste Dagen en van de Ouderlingen in de Britsche zending. Eveneens zijn wij in staat geweest te helpen aan het oprichten van een geriefelijk bedehuis in Kopenhagen, Denemarken, een in Christiania, Noorwegen en een in Stokholm in Zweden. En wij hebben eveneens ons volk dat op de eilanden der zee woont, geholpen hoofdkwartieren te verkrijgen; en wij hebben een streek lands aangekocht op het eiland Samoa, met het oogmerk onze Heiligen aldaar te vergaderen, waar zij de voordeelen van Kerkorganisatie kunnen smaken, de voordeelen der Zondagsschool, Onderlinge Ontwikkelingsvereniging en Sabbatheiliging, en waar zij onderwijs kunnen ontvangen in takken van nijverheid en zelfonderhoud. Wij hebben ons volk in Australië en Nieuw-Zeeland op gelijke wijze geholpen; en bovendien hebben wij meer dan de helft van de obligatieschuld der Kerk afgedaan, en wij zijn in staat, wanneer de tijd er rijp voor wezen zal, mits de Heiligen voortgaan hunne verplichtingen na te komen van tienden en offeranden, het resterende deel van de Kerkenschuld af te lossen; wanneer, naar ik vertrouwd, door de zegeningen van den Almachtige, de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen een dag zien zal waarop zij beslist vrij van schuld wezen zal en tegenover geen mensch

verplichtingen zal hebben. En het zal niet lang duren of wij zijn zoover, indien wij voortgaan ons werk te doen als wij in het verleden gedaan hebben.

DE ÉÉN-DENKBEELD-STOKPAARDRIJDER.

Nu, mijne broederen en zusters, het is mijne bedoeling niet mijn opmerkingen heel lang te rekken. Ik wensch vluchtig heen te loopen over de zaken waarvan ik gesproken heb, en het komt mij juist voor dat bij de weinige dingen die ik genoemd heb — en ik heb ze niet allemaal genoemd — het zeer gepast voor mij zou wezen te zeggen dat de Kerk met zeer weinig hulp van het stuk grond van Dr. William H. Groves, in staat geweest is een eerste-klas, goed-ingericht hospitaal op te richten in deze stad, tegen het vuur bestand in alle opzichten, en gelijk aan het beste dat men mogelijk in de wereld vinden kan. Men heeft daarover op ons gevit, men heeft ons beschuldigd van (aarzelend) — neem mij niet kwalijk als ik dat niet zeg. Het is te nietig. Niettemin wij hebben lieden met een stokpaardje, weet u, onder de Heiligen der Laatste Dagen zoowel als onder het volk van de wereld; en zoo nu en dan ontmoet je 'n persoon die heelemaal éézijdig is, die slechts uit één oog zien kan en bovendien nog maar uit een heel klein hoekje van dat ééne oog, die niet in staat is meer dan één ding op denzelfden tijd te begrijpen, die zich een zeker stokpaardje uitkiest — een zeker klein denkbeeld, een enkele gedachte, en zich schrijlings op dat denkbeeld en die enkele gedachte zet en begint te rijden, en het is onmogelijk hem van z'n stokpaardje af te krijgen, omdat zijn geest niet in staat is meer dan die enkele ééne kleine gedachte te begrijpen. Zulke personen hebben wij, en het was van één dezer personen, één dezer stokpaardrijders, dat wij niet lang geleden plechtige bezwaren ontvingen dat de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen deze middelen of tienden in een hospitaal stak. Het was boos en verkeerd hospitalen te bouwen volgens zijn denkbeelden. Wel, we zullen zulke lieden laten gaan voor wat ze waard zijn, en zij zijn nauwelijks het opmerken waard en ik gevoel dat ik er maar heelemaal niet over gesproken moest hebben; maar wij hebben zulke personen onder ons, meer of minder.

(Wordt vervolgd.)

CONFERENTIE-AANKONDIGING.

Zondag 11 en Maandag 12 Juni zal te Rotterdam in de gewone zaal St. Janstraat 15, de Algemeene Conferentie gehouden worden. De vergaderingen zullen aanvangen op Zondag des morgens om 10 uur, des namiddags om 2 uur en des avonds om 7 uur, op Maandag des morgens om 10 uur. Wij verwachten President Heber J. Grant, alsmede al de zendelingen dezer zending aanwezig te zien. Allen worden vriendelijk uitgenoodigd deze bijeenkomsten te bezoeken.

Voor de zendelingen: Zaterdag 10 Juni wordt des morgens ten 10 ure in dezelfde zaal een raadsvergadering gehouden. Gelieve hiervan nota te nemen.

'S NACHTS IN EEN ZWEEDSCH BOSCH.

De kar rolde voort langs een smal steenachtig rotspad, dat hoe langer zoo meer van de rivier afweek, en eindelijk toen wij den bergrug bereikt hadden, zich geheel van haar scheidde. Het geruisch der kleine water-vallen verloor zich in de verte: de enkele vogels, die in het dal bij onze nadering de takken deden ritselen, hadden zóó hoog hunne nesten niet gebouwd; alleen het trillend gesuis van den krekel verhief zich geheimzinnig uit het gras. Hier werd de weg effener; het hotsen en stooten hield op, en ofschoon de oude man, zoo min als ik, neiging tot spreken gevoelde, konden wij nu en dan toch een woord wisselen. Maar liever deed ik het niet; ik was in te goede stemming om mijn genot te bederven door een gesprek over alledaagschheden en reizigersbelangen, en om uit te drukken, wat ik dacht en gevoelde, ontbrak het mij aan voldoende kennis van het Zweedsch

Toch had mijn gids mij al een paar malen gevraagd van welk land ik was en waarheen ik ging, wat mijne betrekking was en mijn leeftijd, en ik had hem getrouw alles opgebiecht, met behoud evenwel van mijn aangematigd recht op den titel van hooggeleerde, dien ik zoowel ter voorkoming van moeilijkheden, als om mij niet voor een leugenaar te doen kennen, moest handhaven. Van mijne zijde had ik al herhaaldelijk gevraagd, wanneer wij te Särna zouden zijn en of er een gästgivargård *) en een präst †) was en diergelijken. Maar de oude wist er evenveel van als ik, die slechts wist, dat de weg, dien wij volgden, naar Särna voeren moest, omdat — er maar één weg was.

„Hier zullen wij een poosje rusten” zeide hij, toen wij op een open plek in het bosch waren gekomen.

„Laat ons liever doorrijden; 't is twaalf uur.”

„Neen, neen, het paard moet wat hebben; wij zullen het een uurtje laten grazen.”

„Een uur!”

„Ja, ja, 't dier mag wel wat hebben; wij hebben vier uren gereden.”

Ik steeg af, de oude spande het paard uit en verdween er mede in het bosch. Langen tijd hoorde ik het kraken der takken en den langzamen tred van paard en voerman, die zich door het bosch een weg baanden; ook dat gedruisch hield op en alles was doodstil. Waar ik heen zag, verhieven zich statig de pijnboomen met hun breede takken, die in het halflicht van den noordschen nacht, nog somberder en donkerder tegen de lucht afstaken. De wind woei er zachtkens door heen, maar een pijnbosch heeft geene bladeren, die ruischen en ritselen: het was slechts, of op verren afstand de zee op het strand aanrolde; en nu en

*) Station, welks bewoner den reiziger paarden verhuren moet.

†) Geestelijke.

dan slechts kraakte er een verdorde tak. Hier en daar lag half omvergeworpen een doode boom, waarvan de witte bast en de zwarte verdroogde naalden een fantastisch effect maakten; hoe langer men den blik tusschen het hout liet gaan, zooveel te meer doode boomen ontdekte men er, die voor den eigenaar te weinig waarde hadden om ze te laten wegvoeren, en met huivering dacht ik er aan, hoe een enkele vonk van mijne pijp het droge hout vlam kon doen vatten en een woudbrand veroorzaken, die niet te stuiten zou zijn.

Wie wist, of ik niet reeds door het onvoorzichtig wegwerpen van een lucifer de kiem van dat onheil had gelegd!

Nog bleef alles stil. Waar zou mijn voerman zijn? Men raakt gewoon aan een toestand, en een opeenvolging van vreemde toestanden doet langzamerhand ons gewone zijn in het vergeetboek raken; maar thans drong zich onwederstaanbaar de herinnering bij mij op aan mijn huiselijk leven en ik kon mij niet begrijpen, dat het dezelfde persoon was, die zoo gansch alleen in dat uitgestrekte woud „luisterde naar de eenzaamheid”. Vergeef mij de uitdrukking, ik kan niet anders den gemoedstoestand weergeven, waarin ik toen verkeerde. Maar ik luisterde niet, als een angstig kind, dat elk oogenblik gedruisch verwacht; ik luisterde met verbazing naar een kalmte der eenzaamheid, waarvan de grenzen uren ver van mij waren verwijderd.

Daar klonk de voetstap van den oude, en de doode takken kraakten onder zijn voet. Zwijgend naderde hij de schavotkar, nam de bijl en op mij toetredende, vroeg hij: „Gij kunt vuur maken?”

„Dat kan ik,” zeide ik bedaard, en keek naar het scherpe van de bijl, die glansde in het stille licht, maar te gelijk greep ik mijn dolkmes. De oude had weer zijn boevengezicht.

„Dan zullen wij een vuurtje aanleggen,” vervolgde hij en ging eenige schreden terzijde om een dooden boom omver te houwen. Dreunend klonken de bijlslagen in het stille woud. Akelig kreunend zelfs: 't was of de natuur zich beleedigd gevoelde, dat men hare eenzaamheid ont-heiligde. Hij kwam terug, den boom met zich sleepende, en een paar stukken droge berkenschors in de hand. Ik ontstak een lucifer en het kinderachtig lichtje flikkerde in het majestueuse halflicht.

De schors ontbrandde; kleine, droge takken vatten vuur, en weldra joegen lustig en hoog de vlammen naar boven, en wierp ons vuur zijn gloed door het sombere dennenwoud.

De oude zette zich op een der boomen van de kar neder, opende den lederen zak, haalde zijn brood te voorschijn en zijne kaas en begon zijn avondeten. Ik keek in het vuur en genoot, genoot meer dan het lekkerste soupé mij geven kon. Het zijne was spoedig geëindigd en toen wij naast elkander stonden en beiden in de vlammen staarden, vroeg hij weder:

„Hoe oud zijt ge?”

„Dertig jaar.”

„Ik ben twee en zeventig.”

„Een mooie leeftijd.”

„Toch zijn wij beiden kinderen.”

„Dat zijn wij.”

„Van éénen Vader,” en de oude wees naar boven.

„Zeker.”

„Geloof gij dat?”

„Onvoorwaardelijk.”

„En gij zijt professor?”

„Ik geloof het.” antwoordde ik, en zoo ooit een leugen, hoe onschuldig ook als mijn aangematigde titel was, mij berouwde, het was op dat oogenblik.

„Willen wij dan samen eens zingen?” vroeg de oude man, terwijl hij uit zijn vestzak eenige in achten gevouwen bladen te voorschijn haalde.

„Ik kan niet zingen.”

„Niet? Wil ik dan eens zingen?” en hij ontvouwde intusschen zijne blaadjes, en streek de bruine randen glad.

„Gaarne.”

„Daar, ik ken het van buiten, zie maar na.”

Ik nam de papiertjes aan en zag bij het licht van ons vuur, dat het godsdienstige liederen waren.

De oude plaatste zich op eenigen afstand en zong met de zilveren stem, den Zweden eigen, ongeveer het volgende:

O, wat heil schenkt wie gelooven
God in 't hemelrijk eenmaal;
't Gaat ons klein verstand te boven,
En beschrijven kan 't geen taal.

Hij zong een couplet en nog een, en eenzaam en stil bleef het woud en kalm en effen de lichtgele lucht, en onbewegelijk en statig de donkere pijnboomen, en met breede, lekkende vlammen knetterde het houtvuur. Ik herinner mij niet op mijne geheele reis, neen, in mijn gansche leven misschien, een indrukwekkender oogenblik te hebben beleefd.

„En nu gij,” zeide de oude man, wiens gelaatstrekken thans niets meer van een boef vertoonden.

„Ik? ik kan niet zingen.”

„Maar gij hebt toch psalmen en gij zult wel behoefte hebben uw hart ook lucht te geven.”

„Ja.”

„Welnu, zeg er dan een op.”

Ik vroeg niet, of hij het verstaan zou en ik maakte ook geene verontschuldiging over mijn zwak declamatorisch talent. Ik sprak het Onze Vader uit . . . Misschien heb ik nooit beter gesproken. De oude luisterde aandachtig; toen het geëindigd was, drukte hij mij de hand en zeide: „daar moeten wij maar aan vasthouden, professor.”

G. KELLER, *Een zomer in het Noorden.*

DE STER.

Nederlandsch Orgaan van de Heiligen der laatste Dagen.

DE NOOT VAN BLZ. 153.

De noot van blz. 153 (zie vorig nummer der *Ster*) schijnen enkelen onzer lezers niet te kunnen kraken: zij vragen ons om inlichting. Het nootje is echter zoo hard niet. Wij zullen zuster Cannon uitnodigen nog eens in Nederland te komen, evenals verleden jaar, toen zij hier verscheidene weken vertoefde. Dan kunnen onze vragers uit haar eigen mond alle gewenschte ophelderingen krijgen omtrent den kwinkslag van de Redactie.

DE KRACHT VAN HET VOORBEELD.

Door Ouderling DERK KOLDEWIJN, van de Rotterdamsche Conferentie.

Dat het aloude Hollandsche spreekwoord, „Goed voorgaan doet goed volgen”, heden nog even waar is als op den dag waarop het voor den eersten maal geuit werd, zal niemand betwisten. Maar gaan wij wel altijd goed voor? Dat is de vraag.

Toen ik als kind naar school ging las ik, in een van de te dier tijd gebruikte schoolboeken, het volgende verhaaltje. Het was getiteld: *De Macht van een Goed Voorbeeld*.

Een man reisde met zijn zoon naar een tentoonstelling in een naburige stad; hun weg leidde hen door een prachtig weiland. het eigendom van een rijken en vlijtigen landbouwer.

De eigenaar had ten gerieve van de wandelaars en reizigers een pad gemaakt door de weide; en om te voorkomen dat men van het pad af zou gaan en op het gras zou loopen, had hij paaltjes uitgezet die van het opschrift „loop niet op het gras”, voorzien waren. Velen van de voetgangers echter verkozen liever op het zachte gras dan op de ruwe kluiten van het door den eigenaar gemaakte pad te loopen.

Bij deze gelegenheid liepen er ook weer velen op het gras; maar deze man en zijn zoon stapten dapper voort over het aangewezen voetpad. Het zoontje, dat eenige passen achter zijn vader liep bemerkte dat de andere voetgangers hen belachten, en zeide: „Vader, die menschen lachen om ons”. „Laat hen maar spotten”, antwoordde de vader, „ik ben er van verzekerd dat de eigenaar van dit weiland zich niet onder de spotters bevindt; en misschien zien zij op dit oogenblik wel met angst om of hij hen ook bespiedt”.

Toen zij des avonds terugkwamen, zei de zoon: „Vader, daar is nu niemand, die ons uitlacht, laat ons het pad nu heelemaal glad maken,

dan zullen de menschen niet meer op het gras loopen en de weide beschadigen". Maar tot hun blijdschap zagen zij dat er hun al vele wandelaars voorgegaan waren, zoodat het niet noodig was om het pad glad of effen te maken.

„Zie", zeide de vader, „de macht van een goed voorbeeld".

Dit is natuurlijk slechts een verhaal, maar hoeveel gevallen van een dergelijken aard komen er in het dagelijksch leven niet voor?

Ik hoorde eens een zuster zeggen dat zij haar lidmaatschap in de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, grootendeels te danken had aan het voorbeeldig leven van een broeder en zuster bij wien zij geëmployeerd was.

Hoeveel jongelingen en jongedochters hooren wij niet zeggen: „Als ik zulk een goed man of zulk een goede vrouw kan worden als mijn vader of mijn moeder dan ben ik tevreden. Duidelijk aantoonende dat zij acht slaan op de handelingen en de voorbeelden van hunne ouders.

Onlangs zag ik een man een kleinen kleuter van een jaar of drie meenemen in de kroeg. Ik dacht: indien dat kind een dronkaard wordt op lateren leeftijd, aan wien de schuld? Aan den vader, want hij gaf het een verkeerd voorbeeld.

Hoe is het toch, dat er zooveel ongeloof in de wereld is? vraagt zich menige oprechte Christen af. Daar is toch zeker een oorzaak voor? Het volgende moge dienen om de oorzaak op te sporen.

Eenigen tijd geleden was een van onze zendelingen werkzaam in een klein dorp, toen hij aan een zeker huis kwam, alwaar hij een tractaat moest terughalen. Toen hij een oogenblik met de menschen gesproken had en zich van den Bijbel bediende, begon de dochter des huizes te lachen en zeide: „Wel, wel, die man gelooft in den Bijbel, onze dominee gelooft er zelf niet in". Dr. A. J. F. Behrends, zegt, dat van de drie-en-zeventig professoren op de theologische scholen in Duitschland er dertig zijn die gelooven in wat men noemt „Moderne Bijbel-Kritiek", d. w. z. den Bijbel enkel te beschouwen van zijn letterkundige waarde, maar niet als het Woord Gods. Van waar dus het ongeloof? Eenvoudig van het voorbeeld, gesteld door de hedendaagsche godgeleerden.

Dat Zijne dienstknechten luider zouden spreken door hun voorbeeld dan door hun woorden, beseft de Heiland ook zeer goed. Waarom anders Zijn woorden, die hij sprak op den Olijfberg, en later herhaalde op het Westelijk halfrond: Gij zijt het zout der aarde; indien nu het zout smakeloos wordt, waarmede zal het gezouten worden? Het deugt nergens meer toe, dan om buiten geworpen en van de menschen vertreden te worden. Gij zijt het licht der wereld; eene stad boven op eenen berg liggende, kan niet verborgen zijn. Laat uw licht alzoo schijnen voor de menschen, dat zij uwe goede werken mogen zien en

uwen Vader die in de hemelen is verheerlijken". (Matt. 5 : 13, 14, 16. III Nephi 12 : 13, 14, 16.)

Broeders en zusters, Heiligen der Laatste Dagen, wij zijn het licht der wereld. De oogen van de geheele wereld zijn op ons gevestigd. Laat ons dan ons zelve eens ernstig afvragen: „Wat voor een voorbeeld geef ik aan de wereld?" Mogen wij allen die vraag bevredigend kunnen beantwoorden.

HET EVANGELIE.

DOOR IEMKE KOOLJMAN.

[Ditzelfde rijmstukje is reeds verschenen in DE STER van 1902, maar het nummer, waarin het gedrukt werd, is al geruimen tijd uitverkocht. En daar men ons herhaalde malen gevraagd heeft om bedoeld nummer, meenen wij niet beter te kunnen doen dan hier een herdruk van „Het Evangelie" te geven. — RED.]

I. DE HEILAND.

Wonderbaar is 't werk des Heilands,
Wat Hij wrocht voor 's menschen heil,
Groot, oneindig groot Zijn liefde,
Niet te noemen, zonder peil.

De eerste mensch was ongehoorzaam,
En hij overtrad de wet,
Die (ofschoon zijn wil nog vrij bleef)
Door den Heer hem was gezet.

Tot zijn straf werd Adam sterflijk,
Maar die dood werd ook gebracht
Buiten schuld van iemand anders,
Op heel 't menschelijk geslacht.

Sedert nu de mensch moest sterven,
Eische de gerechtigheid,
Dat hij daarvan — 't was zijn schuld niet —
Ook volkomen werd bevrijd.

Hiervoor nu kwam Christus Jezus,
Hij, de man zoo rein, zoo groot,
Brak, ('t was Hem door God gegeven)
Al de banden van den dood.

Hij is uit het graf verreezen,
En door zijn verlossingskracht
Wordt eens het geheele menschedom
Uit den doode voortgebracht:

Beiden heilwen en zondæars,
Jongen, ouden klein en groot,
Allen, allen zullen opstaan
En bevrijd zijn van deez' dood.

Maar nog méér deed onze Heiland,
Want, zoo klinkt Jesaja's stem,
Onze krankheên droeg de Heere,
Onze zonde was op Hem.

Ieder menschenkind doet zonde,
Naar des Woords getuigenis,
Waarvoor iedereen persoonlijk
Zelven verantwoord'lijk is.

Hiervoor nu is óók verlossing,
Vrijspraak door des Heilands bloed,
Voor een ieder, die geloovig
Naar Zijn woord hoort en dat *doet*.

Hij die, in den Heer geloovend,
Zich bekeert van booze paân,
Krijgt vergèving zijner zonden,
Door den *doop* te ondergaan.

Wie dan steeds getrouw zal blijven,
Wandlend in gerechtigheid,
Die beërft het eeuwige leven,
Door genade hem bereid.

En wat wordt van d' ongelov'gen?
De rechtvaardighid van God,
Geeft een ieglijk naar zijn werken:
Eeuwge wroeging is hun lot.

Wonderbaar is 't werk des Heilands,
Wat Hij wrocht voor 's menschen heil,
Groot, oneindig groot Zijn liefde,
Niet te noemen, zonder peil.

II. DE PROFEET DER LAATSTE DAGEN.

't Was door onzen Zaligmaker
Aan Zijn volgers reeds voorspeld,
Dat de tegenstanders 't Godsrijk
Nemen zouden met geweld.

De Apostel Paulus mede
Sprak aangaande 't zelfde feit,
Dat er zou een *afval* komen
Na verloop van een'gen tijd.

Dan zou men het Evangelie
In zijn eenvoud klaar en schoon,
Niet verkonden op de aarde.
's Heeren wetten en geboën

Zouden menschen gaan verdraaien,
En, naar eigen hart en zin,
Zou men leeraars nemen, die hen
Leeren zouden voor gewin.

Doch niet steeds zou 't Evangelie
Zijn verwijderd van de aard,
Er zou een *herstelling* komen,
Zooals ons Gods Woord verklaart:

„En ik zag een andren Engel
„Vliegend door den Hemel gaan,
„Met het eeuwig Evangelie,
„Om het te verkonden aan

„Alle naties, tongen, talen,
„Roepend met een groote stem:
„Vreest God! vreest den Heer der Heeren,
„Geeft de heerlijkheid aan Hem!

„'t Uur Zijns oordeels is gekomen,
„Aanbidt Hem, die altijd leeft,
„Die den hemel en de aarde
„En de zee geschapen heeft.”

Deze engel is gekomen
Tot den jongling Joseph Smith,
En de leer, door hem verkondigd,
Met zijn daân getuigen dit.

Hij werd door den Heer verkoren,
Om te staan als een Profeet,
Hij werd, naar de Heil'ge Orde,
Met autoriteit bekl'ed.

Wèl moest hij vervolging lijden
Wèl werd Joseph Smith vermoord,
Maar het werk, door hem begonnen,
Gaaf toch onophoudlijk voort.

Bergen laat uw danklied hooren!
Dalen komt, verheft uw stem!
Laat de gansche aarde juichen,
Zingt Gods lof, verheerlijkt Hem!

Hij bracht ons weer 't Evangelie,
Hij gaf ons weer een Profeet,
Om Zijn volk Zijn wil te leeren,
Evenals Hij vroeger deed.

Een Profeet is ons gegeven!
Dat het gansche menschedom jnich',
Dat een ieder God leer' kennen,
En een elk zich voor Hem buig'.

III. PERSOONLIJKE GETUIGENIS.

Mijn geliefde broeders, zusters,
Deelgenooten van dit werk,
Dragers van den naam „Mormonen”,
Leden van des Heilands Kerk,

't Is mijn wensch, tot u te zeggen:
Sterk is mijn getuigenis,
Dat de leer van de „Mormonen”
't Eeuwig Evangelie is.

'k Weet, mijn zaligheid is zeker,
Als 'k volhard in deze leer:
Wie volhardt tot aan het einde,
Die wordt zalig, sprak de Heer.

Is het nu door *mijn* verdienste,
Dat mij deze gunst geschiedt?
Neen! het is het werk des Heeren,
't Is genâ en anders niet.

Heel mijn leven is genade,
Maar niet ledig, lui of stil,
Mag ik zijn, 'k moet naarstig wezen,
Dat is 's Heeren wensch en wil.

Het geloof, dat de Verlosser
Aan het hout des kruises stierf,
En door Zijne groote liefde
't Eeuwig heil voor mij verwierf,

Zal geen zaligheid mij scheuken,
Als 'k niet doe den wil van God,
Slechts geloof gepaard met werken
Geeft mij eens een zalig lot.

't Altijd roepen: „Heere, Heere!”
Is volstrekt geen liefdeblijk,
Wie daar *doet* den wil des Vaders,
Die komt in het Hemelrijk.

Onze Heiland en Verlosser,
Godes ééngelboren Zoon,
Zeide eenmaal: „wie mij liefheeft
Die beware mijn geboón.”

Dat is dus de ware liefde,
't Blijkt hier duidelijk, zonneklaar,
En naar des Apostels woorden,
„Zijn geboden zijn niet zwaar.”

'k Wil u heden dan getuigen:
Ik verheug mij immermeer
In het werk der laatste Dagen,
In het werk van God, den Heer.

Ik herhaal het broeders, zusters,
Sterk is mijn getuigenis,
Dat de leer van de „Mormonen”
't Eeuwig Evangelie is.

't Is mijn lust „Mormoon” te wezen,
Niet met 't woord of met 't gelaat,
Maar met heel mijn hart en zinnen,
Samen met mijn woord en daad.

Laat de andre sekten komen,
— Zij hun leer ook nog zoo schoon,
Nooit wordt d'ouwe overtroffen:
't Mormonisme spant de kroon!

JOSEPH SMITH ALS NATUURKUNDIGE.

Door Dr. John A. Widtsoe, directeur van het Landbouwkundig
Proefstation te Logan, Utah.

(Uit de *Improvement Era*.)
(*Vervolg van bladzijde 152.*)

VIII. — DE ZESDE ZIN.

De vijf zinnen zijn de groote poorten waardoor al de kennis, in 's menschen bezit, verkregen is geworden. Hoe wij de zaak ook onderzoeken, de waarheid van dit gezegde blijft. Alleen door zien, hooren, ruiken, proeven en voelen wordt de mensch in aanraking gebracht met de zichtbare natuur en zichzelf, en wordt hem stof verschaft waarop het verstand handelen kan. Het is waar, dat de gevoelszin verdeeld worden kan in een aantal weinig bekende onder-zinnen, waarvan die van aanraking het best bekend is, maar mogelijk zijn deze zeer nauw aan elkaar verwant, en wij kunnen nog steeds het bestaan van de vijf zinnen van den mensch volhouden.

Zoo wonderlijk als deze zinnen zijn, zijn zij toch bij vele natuurverschijnselen zeer zwak, en eischen hulp, zullen de natuurwerkingen waargenomen worden. Neem, als opheldering, de verfijnde gezichtszin. Licht, van een verwijderde ster komende, wordt gereedelijk waargenomen; dezelfde hoeveelheid licht, uit een huis komende, een halve mijl verwijderd, wordt zelfs duidelijker door het oog waargenomen. In deze beide gevallen is, ofschoon het licht waargenomen wordt, de gewaarwording niet zoo scherp bepaald, dat zij een duidelijk beeld van de ster of van het huis teweegbrengt. Om de beelden van verwijderde voorwerpen duidelijk te maken, is de telescoop uitgevonden; en dit instrument is een allergewichtigste hulp voor de gezichtszin. De microscope is eenzelfde hulp voor het oog, waardoor de lichtstralen, van kleine voorwerpen afkomende, zoo gebogen en gerangschikt worden dat het voorwerp vergroot verschijnt, en in zijn bijzonderheden waargenomen

kan worden door het oog. De oortrompet is eenzelfde vinding voor het verzamelen, concentreren en bepalen van geluidsgolvingen, die voor het oor, zonder hulp van het werktuig, een verwarring van geluiden zouden zijn. De oortrompet is een machtige hulp voor de gehoorzin.

Het licht dat door de lenzen van de telescoop en microscope gaat, is het licht dat gewoon waargenomen wordt door het oog. De instrumenten brengen geen verandering aan het licht teweeg; zij regelen de golvingen louter zóó dat zij een duidelijke schets geven van de voorwerpen waar het licht vandaan komt. Eveneens worden de geluidsgolvingen die de oortrompet binnen gaan, op geenerlei wijs veranderd wat hun eigelijken aard betreft, maar worden eenvoudig nogmaals gerangschikt en geconcentreerd om een meer bepaalde indruk op het oor te verschaffen. Instrumenten gelijk de hier vermelde zijn de eenvoudigste hulpmiddelen van 's menschen zinnen.

Met betrekking tot vele natuurkrachten zijn de menschelijke zinnen zonder werktuigen hulpeloos. De schalksche magnetische kracht, bij voorbeeld, schijnt niet in staat onmiddellijk eenige der zinnen aan te doen. Men kan een sterke zeilsteen in zijn hand houden en geen andere invloed gevoelen dan die uit een stuk zandsteen komt. Men kan nabij een draad met een elektrischen stroom werken, en, ofschoon het welbekend is, dat er eigenaardige toestanden bestaan in de algemeene ether om zulk een draad heen, toch kan het zijn dat men nimmer het bestaan van dezen stroom gewaar wordt. Een stuk uranium-erts (uranium is een zeldzaam metaal, gekleurd als nikkel of ijzer), gelijk men in de laatste jaren gevonden heeft, zendt verscheidene soorten van stralen uit, verwant aan de nu vermaarde X- of Röntgen-stralen, doch de vijfzinnen merken door geen enkele onmiddellijke gewaarwording dat zulks het geval is. Inderdaad hebben mannen der wetenschap jaren lang met de ertsen van uranium gewerkt voordat zij de uitzending van ether-golvingen ontdekten. In het licht, hetwelk van de zon komt, zijn talrijke vormen van kracht, die niet onmiddellijk de zinnen aandoen en daarom eeuwenlang onbekend zijn gebleven. Talrijke andere ophelderingen konden aangehaald worden om aan te toonen het bestaan van natuurkrachten die buiten de onmiddellijke waarneming des menschen liggen. In den grooten oceaan van het onbekende liggen, zonder twijfel, talloze krachten die nimmer bekend zullen worden door een onmiddellijke werking op de zinnen van den mensch *).

---

*; De schrijver is zich bewust van het geloof van vele geleerden aangaande de zoogenaamde tastzin, hittezin, magnetische zin, elektrische zin, geestelijke zin, enz. Zoo weinig is van deze onderverdelingen van de gevoelszin bekend, dat zij in deze populaire beschrijving niet in beschouwing genomen worden. Er is, bovendien, geen bewijs dat de magnetische zin bijvoorbeeld, indien zij bestaat, een onmiddellijke uitwerking is van magnetische krachten; even gemakkelijk wordt geloofd dat het lichaam op de eene of andere wijze magnetische krachten omzet, onder zekere omstandigheden, in andere krachten, die door de menschelijke zinnen waargenomen kunnen worden.

Gelijk wel verstaan wordt, kunnen zelfs deze oogenschijnlijk onna-speurlijke openbaringen der natuur bekend worden, indien men voorzien is van de behoorlijke hulpmiddelen. In ieder geval is dit het probleem: het een of ander medium te verkrijgen, zij het natuurlijk of gefabriceerd, hetwelk de onbekende kracht in een bekende kracht formeert, die in staat is de zinnen van den mensch aan te doen. Het zoeken van zulke media (middelen) is een van de allergewichtigste werkzaamheden der wetenschap.

Bij voorbeeld: het zonnelicht is sedert het begin van het menschedom bekend geweest, en zijn aard is bestudeerd door bijna elk geslacht van denkers. Tot den tijd van Newton was het slechts wit licht — of weinig meer. Newton ontdekte dat, indien een straal van wit licht op een driehoekige prisma van glas valt, zij verbroken wordt in een aantal gekleurde stralen, bekend als het spectrum of kleurenbeeld. Alle zonnelicht, dat door een glazen prisma gaat, brengt dit gekleurde spectrum te weeg; en de kleuren zijn onveranderlijk in dezelfde orde, namelijk violet, indigo, blauw, groen, geel, oranje en rood. Door dit spectrum door een ander prisma te laten gaan, ontstaat er wit licht. Het was dus bewezen dat zonnelicht bestond uit een aantal soorten van gekleurd licht. Het oog alleen is niet in staat wit licht in zijn elementen op te lossen: de glazen prisma wordt dus een hulp voor de gezichtszin, waardoor een nieuw wetenschappelijk gebied zich voor het oog opent.

(Wordt vervolgd.)

LONGFELLOW'S LEVENSPSALM.

Vertaald door I. K.

Zwijg toch met het aaklig klaaglied:
„'t Leven is een droom!” — Weet toch,
Dat de ziel die sluimert dood is,
En de schijn is meest bedrog.

Ernstig, werkelijk is het leven!
't Graf is 't doel niet; — „Gij zijt stof,
Tot stof zult gij wederkeeren”,
Weet dat 't niet den geest betref.

Denk er aan: genot of droefheid
Is ons levensoogmerk niet;
Werken is 't, dat elke morgen
Verder dan vandaag ons ziet

Kunst sterft niet, de Tijd vliegt henen,
En ons hart, hoe kloek 't ook blijk',
Slaat, naar 't graf gaand, doodenmarschen;
Een bevloerste trom gelijk.

Wil in 't bivouak des levens,
Op het wereld-oorlogsveld,
Niet op 't reedloos vee gelijken!
Toon in 't strijden u een held!

Steun niet op de onzekre Toekomst!
Laat 't Verleden achter slot!
Werk, werk in het gouden Heden!
't Hart vol moed, en 't oog op God!

't Leven aller groote mannen
Toont hoe 't onze zijn kan: groot!
Zoodat eens ons voetspoor klijv' in
't Zand des tijds, na onzen dood.

Door welk spoor misschien eens andren,
Op den levensoceaan,
Nieuwen moed ontvangen zullen,
Als ze op 't punt zijn te vergaan.

Daarom handen uit de mouwen,
't Harte steeds van moed vervuld,
Laat ons rustig voortgaand, leeren
Werken, wachten met geduld.

I N H O U D:

Redevoering van Pres. Joseph F. Smith	Blz. 161	De kracht van het Voorbeeld	Blz. 169
Conferentie-aankondiging	" 165	Het Evangelie	" 171
's Nachts in een Zweedsch Bosch	" 166	Joseph Smith als Natuurkundige	" 173
De Noot van blz. 153.	" 169	Longfellow's Levenspsalm	" 175

Uitgave van JACOB H. TRAYNER, Boezemsingel 116, Rotterdam.

Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending in Nederland.

Abonnementsprijs per jaar:

Nederland f 1.80, België fr. 4.50, Amerika \$ 1.00.

Per exemplaar 10 cent.